

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД
3 Пж 8224/16
20.06.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД у већу састављеном од судије Драгољуба Јанковића, председника већа, судије Младена Николића и судије Дејана Ђојбашића, чланова већа, у правној ствари тужиоца „KIN STIB“ S.p.r.l. 555 AV Caisse d Epagne, Kinshasa, DR Kongo, чији је пуномоћник Радоје Стефановић, адвокат из Београда, против тужених: 1) Агенција за приватизацију Републике Србије, из Београда, чији је правни следбеник Агенција за вођење спорова у поступку приватизације из Београда, коју заступа пуномоћник Виолета Митровић, адвокат из Београда, 2) Компанија International CG за међународну и унутрашњу трговину, угоститељство и ваздушни саобраћај Д.П, сада у стечају, кога заступа Агенција за лиценцирање стечајних управника, из Београда, и 3) NBGP PROPERTIES из Београда, ул. Милентија Поповића бр.7б, чији је пуномоћник Илија Дражић, адвокат из Београда, ради утврђења, вредност предмета спора 12.500.000,00 динара, одлучујући о жалбама тужиоца и тужених изјављеним против пресуде Привредног суда у Београду 48 П 42/2014 од 08.05.2015. године, у седници већа одржаној дана 20.06.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

I НАСТАВЉА СЕ поступак у овој правној ствари, прекинут решењем овог суда Пж 7254/15 од 03.11.2016. године

II ОДБИЈА СЕ жалба трећетуженог као неоснована и **ПОТВРЂУЈУ** решења садржана у ставу I и II изреке пресуде Привредног суда у Београду 48 П 42/14 од 08.05.2015. године.

III Иста пресуда се **ПРЕИНАЧАВА** у ставу III изреке и **ПРЕСУЂУЈЕ** :

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца „KIN STIB“ S.p.r.l. 555 AV Caisse d Epagne, Kinshasa, DR Kongo којим је тражио да се утврди да право тужиоца да за обављање делатности приређивања игара на срећу користи просторије Хотела „Континентал“ у Београду у року од пет година од дана отварања играчнице, које је правноснажно утврђено Одлуком Спољнотрговинске арбитраже при Привредној комори Југославије број Т-9/95 од 10.04.1996. године, као имовинско право, постоји и после закључења Уговора о продаји Хотела „Континентал“ у Београду од 29.04.2008. године, овереног у Првом општинском суду у Београду под Ов. бр. 2221/08 од 29.04.2008. године, а што су друготужени и трећетужени дужни да признају и да трпе.

IV Иста пресуда се **УКИДА** у ставу V, VI, VII и VIII изреке и у том делу предмет **ВРАЋА** првостепеном суду ради одржавања нове главне расправе.

Образложење

Првостепеном пресудом, под горе наведеним бројем, у ставу I дозвољено је преиначење тужбе тужиоца учињено поднеском од 04.03.2015. године, а ставом II

одбијен је приговор пресуђене ствари. Ставом III делимично је усвајен захтев тужиоца и утврђено да право тужиоца да за обављање делатности приређивања игара на срећу користи просторије Хотела „Континентал“ у Београду у року од пет година од дана отварања играчнице, које је правноснажно утврђено Одлуком Спољнотрговинске арбитраже при Привредној комори Југославије број Т-9/95 од 10.04.1996. године, као имовинско право, постоји и после закључења Уговора о продаји Хотела „Континентал“ у Београду од 29.04.2008. године, овереног у Првом општинском суду у Београду под Ов. бр. 2221/08 од 29.04.2008. године, а што су друготужени Компанија International CG за међународну и унутрашњу трговину, угоститељство и ваздушни саобраћај и ваздушни саобраћај Д.П. у реструктурирању, из Београда, и трећетужени NBGP PROPERTIES из Београда дужни да признају и да трпе. Ставом IV одбијен је захтев тужиоца у односу на првотужену Агенцију за приватизацију Републике Србије, у делу којим је тужилац тражио да се утврди да право тужиоца да за обављање делатности приређивања игара на срећу користи просторије Хотела „Континентал“ у Београду у року од пет година од дана отварања играчнице, које је правноснажно утврђено Одлуком Спољнотрговинске арбитраже при Привредној комори Југославије број Т-9/95 од 10.04.1996. године, као имовинско право, постоји и после закључења Уговора о продаји Хотела „Континентал“ у Београду од 29.04.2008. године, овереног у Првом општинском суду у Београду под Ов. бр. 2221/08 од 29.04.2008. године, а што је првотужена дужна да призна и трпи, док је ставом V одбачена тужба у делу којим је тужилац тражио да се утврди да је са продавца - друготуженог Компанија International CG за међународну и унутрашњу трговину, угоститељство и ваздушни саобраћај Д.П. у реструктурирању из Београда на купца, трећетуженог NBGP PROPERTIES из Београда са правом својине на хотелу Континентал у Београду прешла и обавеза омогућења да тужилац оствари своје имовинско право утврђено правноснажном одлуком Спољнотрговинске арбитраже, при Привредној комори Југославије број Т-9/95 од 10.04.1996. године, што су тужени дужни да признају и да трпе. Ставом VI обавезан је тужилац да првотуженом, Агенцији за приватизацију Републике Србије из Београда, накнади трошкове парничног поступка у износу од 696.600,00 динара, а ставом VII одбијен је захтев првотуженог Агенције за приватизацију Републике Србије из Београда, којим је тражио да се тужилац обавезе на исплату законске затезне камате на трошкове парничног поступка, почев од дана пресуђења до исплате. Ставом VIII обавезани су друго и трећетужени да тужиоцу солидарно накнаде трошкове парничног поступка у износу од 536.500,00 динара.

Благовременом жалбом тужилац побија првостепену пресуду у ставу V изреке којим је одбачена тужба у делу у коме тужилац тражи да се утврди да је са продавца - друготуженог на купца - трећетуженог са правом својине на хотелу Континентал у Београду прешла и обавеза омогућења да тужилац оствари своје имовинско право утврђено правноснажном одлуком Спољнотрговинске арбитраже, при Привредној комори Југославије и истиче да је схватање првостепеног суда погрешно, јер одбаченим делом тужбеног захтева није тражено утврђење чињенице, него утврђење да је имовинском праву тужиоца, које постоји и након што је друготужени продао хотел Континентал у Београду трећетуженом, одговара обавеза друготуженог као продавца и обавеза трећетуженог као купца имовинске својине на који се тужиочево право односи. Тужилац указује на одредбу 452 став 1 Закона о облигационим односима и предлаже да Привредни апелациони суд првостепену пресуду преиначи и захтев тужиоца, којим је одлучено у ставу V изреке пресуде, усвоји.

Благовременом жалбом тужени првог реда побија првостепену пресуду у ставу VI и VII којима је одлучено о трошковима парничног поступка и указује да је првостепени суд делимично одбио захтев првотуженог за накнаду парничних трошкова одређених поднетим трошковником, али није дао разлоге због чега те трошкове није

признао, као и да је погрешан став првостепеног суда, у делу у коме је одбијен да законска затезна камата, на досуђене трошкове, јер је супротан заузетом ставу Врховног касационог суда, који гласи, да на износ трошкова парничног поступка досуђен судском одлуком представља новчану обавезу и странка има право на затезну камату, почев од дана доношења судске одлуке па до исплате по члану 277 став 2 Закона о облигационим односима. Предложио је да Привредни апелациони суд побијану пресуду у ставу VI и VII изреке, којим је одлучено о трошковима спора у односу на првотуженог преиначи и опредељени захтев првотуженог за накнаду трошкова парничног поступка усвоји у целисти, као и законску затезну камату на досуђени опредељени износ трошкова.

Благовременом жалбом тужени другог реда побија првостепену пресуду у ставу III и VIII изреке из свих разлога прописаних чланом 373 Закона о парничном поступку. Указује да првостепена пресуда у побијаном делу има недостатака због којих се њена правилност не може испитати, да је чињенично стање погрешно утврђено и на тако утврђено чињенично стање погрешно примењена одредба члана 452 Закона о облигационим односима. Такође указује да је одлука о трошковима донета уз погрешну примену Закона о парничном поступку, па предлаже да Привредни апелациони суд првостепену пресуду у побијаном делу преиначи и захтев тужиоца одбије.

Благовременом жалбом тужени трећег реда NBGP PROPERTIES ДОО из Београда побија првостепену пресуду у ставу I, II, и III изреке из свих разлога прописаних чланом 373 Закона о парничном поступку. Указује да је првостепена пресуда донета уз битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 Закона о парничном поступку и да одлука првостепеног суда у побијаном делу има недостатака због којих се њена правилност не може испитати. Истиче да је првостепени суд неосновано дозволио преиначење тужбе тужиоца учињено поднеском од 04.03.2015. године, јер се првотужени томе противио у смислу члана 201 Закона о парничном поступку, па првостепени суд није могао дозволити предложено преиначење. Такође указује да је одлука првостепеног суда којом је одбијен приговор пресуђене ствари погрешна, па предлаже да Привредни апелациони суд првостепену пресуду у побијаном делу преиначи и у целини одбије захтев тужиоца у делу који се односи на туженог трећег реда, усвоји приговор пресуђене ствари или да након одржане расправе у смислу члана 394 став 1 тачка 1 Закона о парничном поступку, пресуду преиначи и захтев тужиоца одбије и истог обавезе на накнаду трошкова парничног поступка.

Решењем овог суда Пж 7254/15 од 03.11.2016. године прекинут је поступак у овој правној ствари, из разлога јер је првотужени престао да постоји као правно лице, а над друготуженим је отворен поступак стечаја.

Оцењујући испуњеност услова за наставак поступка, а полазећи од навода из поднеска Агенције за вођење спорова у поступку приватизације од 26.11.2016. године и доказа приложених уз поднесак, овај суд је нашао да су испуњени услови из члана 225 став 1 Закона о парничном поступку, обзиром да је Агенција за вођење спорова у поступку приватизације по сили закона правни следбеник Агенције за приватизацију у овом случају, те да је Агенција за вођење спорова у поступку приватизације наведеним поднеском, који је достављен осталим странкама преузела поступак, при чему су правни следбеник туженог првог реда и тужени трећег реда подносили ургенције у циљу одлучивања по изјављеним жалбама. Стога је одлучено као у ставу I изреке.

Испитујући правилност првостепене пресуде, у смислу члана 386 став 1 Закона о парничном поступку, Привредни апелациони суд налази да су жалбе тужиоца, туженог првог реда и туженог другог реда основане, а да је жалба туженог трећег реда делимично основана.

У поступку доношења првостепене пресуде у делу у коме је одлучено у ставу I, II и III, нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 Закона о парничном поступку, на које овај суд, као другостепени, пази по службеној дужности, као ни битна повреда из члана 374 став 2 тачка 12 на коју се жалбом друго и трећетуженог неосновано указује.

Првостепена пресуда у том делу нема недостатака због којих се њена правилност не може испитати. Првостепени суд је дао разлоге за своју одлуку.

Према чињеничном стању утврђеном у првостепеном поступку тужилац је 12.10.1989. године закључио Уговор о улагању средстава страног правног лица у основну организацију Хотел Београд Интерконтинентал у Београду, са Генерал експорт ООУР Хотел Београд Интерконтинентал, у циљу организовања касина у наведеном хотелу. Заједничко улагање извршено је по принципу 80% величине улога фирме тужиоца, као страног правног лица и 20% уложених средстава Хотел Београд Интерконтинентал, а чланом 6 су констатована укупна уложена средства, која су износила 1.250.000,00 долара, од чега тужилац улаже 1.000.000,00 долара, а Хотел Београд Интерконтинентал 250.000,00 долара. Сходно члану 12 закљученог уговора, подела остварене добити требало је да се врши сразмерно величини улога уговорних страна, тако да 80% остварене добити припада тужиоцу, а 20% хотелу, а према члану 19 Уговора гарантована годишња добит уговорне стране Хотел Београд Интерконтинентал износила је 500.000,00 долара. Уговор је закључен на 7 година од дана закључења, а закључен је 12.10.1989. године. Чланом 42 Уговора предвиђено је да сваки неспоразум или спор који настане у вези са извршењем наведеног уговора или услед уговора које странке не могу решити међу собом, споразумом, решава се у поступку и одлуком Спољнотрговинске арбитраже при Привредној комори Југославије.

Одлуком Спољнотрговинске арбитраже при Привредној комори Југославије број Т-9/95 од 10.04.1996., године, а која је донета ради извршења уговора о заједничком улагању, закљученог између тужиоца и Генерал експорт ОУР Хотел Београд Интерконтинентал од 12.10.1989. године, одлучено је да Генерал експорт, дирекција Хотел Београд Интерконтинентал у Београду има обавезу да у хотелу отвори играчницу у року од 8 дана и омогући другој уговорној страни, односно овде тужиоцу, да исту користи у периоду од 5 година, почев од дана отварања. Истом одлуком је одлучено и о накнади штете за време док играчница не ради и то у периоду од 01.04.1995. године, до 01.04.1996. године. Решењем о извршењу Привредног суда у Београду 13 И бр. 1914/96 од 07.06.2006. године, а које је донето на основу Одлуке Спољнотрговинске арбитраже при привредној комори Југославије бр. Т-9/95 од 10.04.1996. године, по предлогу тужиоца, као повериоца, против извршног дужника Генерал експорт, Дирекција Хотел Београд Интерконтинентал из Београда, наложено је дужнику да омогући повериоцу да наредних 5 година почев од дана отварања играчнице користи играчницу, омогућава свим лицима страним и домаћим лицима која нису навршила 18 година, и лицима која раде у играчници несметано улаз у играчницу кроз главна врата, постављење уклоњене реклама и предаја повериоцу примерка кључа главних улазних и ротирајућих врата кроз која се улази у играчницу. Решењима истог суда 13 И.бр. 1914/96 од 28.05.2004. године, 03.12.2004. године, 25.05.2005. године, 28.10.2005. године, 29.12.2005. године, 09.02.2006. године, 16.03.2006. године, 06.07.2006. године, 24.10.2006. године наложено је извршним дужницима Компанија „INTERNACIONAL CG" и Компанија „ГЕНЕРАЛЕКСПОРТ" из Београда, да у року од 30 дана од дана пријема преписа решења, тужиоцу као повериоцу, омогуће отварање играчнице у просторијама Хотел Београд Интерконтинентал ради коришћења исте у периоду од наредних пет година, почев од дана отварања играчнице, као и да омогуће свим лицима (страним и домаћим), осим лицима која нису навршила 18 година и

лицима која раде у играчници, несметан улаз у играчницу кроз главна врата, постављање уклоњене рекламе и предаје повериоцу примерка кључа главних улазних и ротирајућих врата кроз која се улази у играчницу, под претњом новчаног кажњавања из члана 204.ст.4. Закона о извршном поступку. Истим решењима одређено је и спровођење новчаних казни и дужницима су одређиване нове новчане казне због непоступања по налозима извршног суда из наведених решења. Решењем 4 И.бр. 1914/96 од 10.03.2008. године, прекинут је поступак спровођења извршења, одређеног Решењем о извршењу овог суда 13 И.бр. 1914/96 од 07.06.2006. године, до доношења одлуке о окончању реструктурирања извршних дужника Компанија „INTERNACIONAL CG" и Компанија „ГЕНЕРАЛЕКСПОРТ" из Београда.

Уговором о продаји методом јавног тендера од 29.04.2008. године, који је оверен пред Првим општинским судом у Београду Ов. бр. 2221/08 од 29.04.2008. године, а који је закључен између Агенције за приватизацију Републике Србије, Компаније „INTERNACIONAL CG" за међународну и унутрашњу трговину, угоститељство и ваздушни саобраћај Д.П. у реструктурирању, из Београда као продавца, као и NBGP PROPERTIES ДОО из Београда као купца, ради поступка продаје имовине продавца, између осталог и Хотела Континентал, и то у виђеном стању, заједно са свим правима и без терета, за продајну цену од укупно 148.800.999,00 еура.

Решењем Вишег трговинског суда у Београду Иж.бр.2996/08 од 26.11.2008. године, потврђено је решење првостепеног суда И бр. 3100/08 од 15.10.2008. године, којим је одбијен предлог за извршење на основу извршне исправе-Одлуке Спољнотрговинске арбитраже при Привредној комори Југославије бр.Т-9/95 од 10.04.1996. године, по предлогу овде тужиоца као повериоца, против извршног дужника „NBGP PROPERTIES“ ДОО из Београда. У образложењу наведеног решења, између осталог, назначено је да у конкретном случају нису постојали услови за доношење побијаног решења у смислу чл.52.ст. 1. Закона о извршном поступку јер из садржине достављеног доказа не произилази да је обавеза на чинидбу из извршне исправе са дужника из извршне исправе прешла на извршног дужника означеног у предлогу за извршење.

Пресудом Европског суда за људска права у Стразбуру од 30.03.2010. године, донете у предмету овде тужиоца и господина АА, као подносилаца представке, против Републике Србије, утврђено да је дошло до повреде чл.1. Протокола број 1 у вези са делимичним неизвршењем арбитражне одлуке-Одлуке Спољнотрговинске Арбитраже и Решења о извршењу ТС 1914/96 од 07.06.2006. године, док је преостали део представке проглашен недопуштеним.

Тужилац је тужбеним захтевом, који је коначно определио поднеском од 04.03.2015. године, сагласно одредби чл. 199 ЗПП, тражио да суд утврди да право тужиоца за обављање делатности привређивања игара на срећу, да користи просторије у згради Хотела Континентал у Београду у року од 5 година од дана отварања играонице, која је правноснажно утврђена одлуком Спољнотрговинске арбитраже при Привредној комори Југославије број Т-9/95 од 10.04.1996. године као имовинско право, постоји и после закључења Уговора о продаји Хотела Континентал у Београду од 29.04.2008. године овереног у Првом општинском суду под Ов. бр. 2221/08 од 29.04.2008. године, те да је друготужени као продавац Компанија „INTERNACIONAL CG" ДП у реструктурирању из Београда, на купца трећетуженог „NBGP PROPERTIES“ ДОО из Београда са правом својине на Хотелу Континентал у Београд прешла и обавеза омогућавања да тужилац оствари своје имовинско право утврђено правноснажном одлуком Спољнотрговинске арбитраже при Привредној комори Југославије број Т-9/95 од 10.04.1996. године, а што су тужени дужни да признају и да трпе. Свој захтев тужилац заснива на чињеничним наводима да је на дан продаје

хотела, тужилац имао правноснажно утврђено имовинско право, те да је то право са друготуженог прешло на трећетуженог као купца зграде хотела, за који је то право везано позивајући се на одредбу члана 452 Закона о облигационим односима.

Првотужени је захтев тужиоца оспорио истицањем чињенице да је првотужени поступао у складу са Законом о приватизацији, да није ни породавац, ни корисник средстава добијених по основу плаћене цене, те да клаузула 5 тачка 3 Уговора о продаји методом јавног тендера од 29.04.2008. године, садржи ограничење одговорности првотуженог, те да је пресудом Европског суда за људска у предмету Предузеће „KIN STIB“ и АА против Србије од 20.04.2010. године, која је донета по представци број 12312/05 и која је постала правноснажна дана 04.10.2011. године утврђено да није могуће извршење арбитражне одлуке у делу којим је обавезан друготужени да тужиоцу дозволи да предметни казино врати у посед и да делотворно обавља посао у периоду од 5 година, односно право тужиоца на увођење у посед, као и на накнаду свих видова штете, већ је правноснажно одлучивано у поступку пред Европским судом за људска права и да је у питању пресуђена ствар, а да је на основу члана 36 Закона о играма на срећу, тужиоцу онемогућено увођење у посед казина у хотелу Континентал истичући да тужилац није доказао да су га тужени другог и трећег реда лишили законите државине казина Хотел Континентал. Друготужени је оспорио захтев тужиоца истичући приговор недостатка пасивне легитимације, јер није потписник уговора о продаји методом јавног тендера, док је трећетужени такође оспорио захтев тужиоца у целини истичући да се никада ниједна обавеза у било ком поступку који је означен није тичала трећетуженог и да трећетуженом арбитража није наметала никакве обавезе, нити је трећетужени универзални сукцесор или правни следбеник друготуженог који још увек постоји као правно лице, те да трећетужени није купио привредно друштво друготуженог, већ само његову имовину, за износ који је уплаћен у корист друготуженог.

Код тако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је правилно применио Закон о парничном поступку, када је дозволио преиначење тужбе решењем од 27.03.2015. године, опредељено у поднеску од 04.03.2015. године од стране тужиоца, правилном применом члана 199 Закона о парничном поступку, јер је и по оцени овог суда, преиначење целисходно за коначно решење спора међу странкама, посебно имајући у виду да поступак преиначења тужбе није продужио трајање парнице.

У односу на истакнути приговор пресуђене ствари, такође правилно је првостепени суд применио Закон о парничном поступку када је исти одбио. Ово стога што је Одлуком Европског суда за људска права у Стразбуру од 30.03.2010. године, у поступку тужиоца и господина АА против Републике Србије, утврђено је да је дошло до повреде права тужиоца и то делимичним неизвршењем Одлуке Спољнотрговинске Арбитраже и Решења о извршењу ТС у Београду 1914/96 од 07.06.2006. године. Наведеном Одлуком Европског суда није одлучивано да ли право тужиоца из наведеног извршног поступка постоји и након закључења Уговора о продаји између тужених, као ни да ли је са друготуженог као продавца на трећетуженог као купца, прешла и обавеза да тужилац оствари своје имовинско право утврђено правноснажном Одлуком Спољнотрговинске арбитраже при Привредној комори Југославије број Т-9/95 од 10.04.1996. године, а што представља предмет спора у овом поступку. Правилно првостепени суд закључује да Европски суд за људска права није решавао правни однос између овде тужиоца и тужених, па стога истакнути приговор пресуђене ствари од стране првотуженог, у смислу одредби чл. 359. ЗПП, није основан.

Међутим, основано се жалбом туженог другог и трећег реда указује да је Одлука првостепеног суда садржана у ставу III изреке првостепене пресуде, којом је утврђено да право тужиоца, да за обављање делатности приређивања игара на срећу користи просторије Хотела Континентал у Београду у року од 5 година од дана отварања

играчница, које је правноснажно утврђено Одлуком Спољнотрговинске арбитраже при Привредној комори Југославије као имовинско право, постоји и после закључења уговора о продаји хотела Континентал у Београду од 29.04.2008. године, донето уз погрешну примену материјалног права.

Дајући разлоге за своју одлуку првостепени суд наводи да је без утицаја на постојање права тужиоца, које је утврђено Одлуком спољнотрговинске арбитраже при Привредној комори Југославије, при Привредној комори Југославије број Т-9/95 од 10.04.1996. године, чињеница да је Уговором о продаји од 29.04.2008. године закључен између друготуженог и трећетуженог, и да је одредбом члана 2 тачка 1 Уговора о продаји хотела Београд Континентал прописано да трећетужени, као купац, купује предмет продаје заједно са правима, али без терета, што значи без обавеза, да је, сходно члану 5 тачка 1 друготужени искључиви власник предмета продаје и да не постоји ниједно право трећег лица, које је искључује, умањује и ограничава то право. Првостепени суд свој став заснива на одредби члана 452 Закона о облигационим односима, којим је прописано да лице на које пређе, на основу Уговора нека имовинска целина физичког или правног лица, или један део те целине, одговара за дугове који се односе на ту целину, односно на њен део, поред дотадашњег имаоца и солидарно са њим, али само до вредности њене активе, као и да нема правног дејства према повериоцима одредба уговора којом би се искључили или ограничавала одговорност утврђена у претходном ставу. На основу наведене законске норме првостепени суд закључује да трећетужени, као купац предметног хотела, одговора за све обавезе које се односе на тај хотел и поред друготуженог као продавца и солидарно са њим, а да одредбе уговора о продаји закљученог између тужених, које искључују одговорност трећетуженог, немају правно дејство према овде тужиоцу, који, као поверилац има право у односу на предметни хотел, које је утврђено правноснажном арбитражном одлуком.

Овакав закључак првостепеног суда, имајући у виду стање у списима приложене и извођене доказе, утврђене чињенице као и неспорне чињенице, не може се прихватити. Ово стога што у конкретном случају нема места примени одредбе члана 452 Закона о облигационим односима, обзиром да је продаја Хотела Континентал извршена у поступку приватизације и на основу Закона о приватизацији, као посебног закона који важи за друштвена предузећа која се налазе у поступку реструктурирања, односно приватизације.

Осим тога, из пресуде Европског суда за људска права, која је објављена у „Сл. Гласнику Републике Србије“ утврђује се да је Трговински суд у Београду донео решење о извршењу ради извршења арбитражне одлуке, дана 10.04.1996. године, да извршење у натуралном облику није спроведено из чега следи да тужилац никада није ни био у државини предметне играонице, али да је извршење спроведено новчаним кажњавањем дужника. Такође, из пресуде Европског суда за људска права произилази да је Трговински суд у Београду обуставио извршење у складу са Законом о извршном поступку у погледу изрицања новчаних казни, јер је остварен максимални предвиђени износ у складу са Законом о извршном поступку, а да је Агенција за приватизацију 09.09.2007. године, донела решење о реструктурирању дужника, овде туженог другог реда. Осим тога, Трговински суд у Београду је 27.06.2001. године делимично пресудио у корист тужиоца и предузећима Генерал експорт и Интернационал ЦГ наложио да исплате укупно 4.333.333,16 USD са припадајућом каматом, због немогућности тужиоца да води казино у периоду од 01.04.1996. године од 31.05.1998. године. Виши трговински суд потврдио је наведену пресуду, а Врховни суд Србије је 30.01.2002. године, смањио додељени износ на 1.083.332,00 USD са припадајућом каматом. Трговински суд у Београду је 30.03.2005. године, са исправком од 08.09.2005. године делимично пресудио у корист тужиоца, у истом спору и предузећима Генерал експорт

и Интернационал ЦГ наложио да исплате 1.424.666,60 USD са припадајућом каматом, због немогућности тужиоца да води казино у периоду од 01.06.1998. године до 01.04.2001. године, а Виши трговински суд је ту пресуду потврдио, док је Врховни касациони суд изјављену ревизију одбацио.

Из наведеног произлази, обзиром да је још одлуком Спољнотрговинске арбитраже, при Привредној комори Југославије од 10.04.1996. године, тужиоцу досуђена накнада штете за време док играчница није радила за период од 01.04.1995. године до 01.04.1996. године, а касније пресудама Трговинског суда у Београду и за период од 01.04.1996. године, закључно са 01.04.2001. године, да је тужилац остварио право на накнаду штете, за целокупан период на који се односи одлука Спољнотрговинске арбитраже при Привредној комори Југославије, од 10.04.1996. године, од 5 година, те да је у таквој ситуацији, његово право из Уговора о улагању средстава страног правног лица престало да постоји. Ово посебно што је и одлуком Европског суда за људска права од 20.04.2010. године, у предмету „KIN STIB“ и АА против Србије, констатовано да пресуда Европског суда за људска права може бити основ остваривања одређеног права на националном нивоу странци, која је пред Европским судом за људска права успела да докаже кршење људских права, а то је потпуно други основ у односу на овај поступак и тужилац је, као први подносилац те представке у предмету Европског суда за људска права, 12312/05 успео да докаже кршење људских права, тако што је доказао да је дошло до повреде из члана 1 Протокола број 1, у вези са делимичним неизвршењем арбитражне одлуке. Међутим то само значи да су испуњене процесне претпоставке за тужбу за накнаду штете због повреде права.

Овај суд налази да код неспорне чињенице да су тужиоцу правноснажним одлукама суда, управо због неизвршења одлуке Спољнотрговинске арбитраже од 10.04.1996. године, досуђени износ по основу накнаде материјалне штете, у виду изгубљене добити, за период од 01.04.1996. године, до 01.04.2001. године, односно за период за који је Спољнотрговинска арбитража утврдила да уговор траје, то тужилац не може очекивати да је његово право, које је исцрпео, тако што је тражио накнаду штете, прешло на овде трећетуженог и да стога има право да му се врати посед предметног казина и да руководи његовим радом, посебно имајући у виду чињеницу да у току поступка није доказао да је икада био у поседу предметног казина. Наиме, чак и да је одлука Спољнотрговинске арбитраже спроведена и да је тужиоцу добровољно омогућено да уђе посед казина, његово право би се исцрпело у периоду од 5 година, како је то утврђено наведеном одлуком, па уговору о продаји, који је закључен 29.04.2008. године, никако не може установити на страни туженог трећег реда обавезу да трпи право тужиоца, за обављање делатности припређивања игара на срећу, у складу са Уговором о улагању средстава страног правног лица, који је закључен 12.10.1989. године, на период од 7 година, а због чијег неизвршавања је одлуком Спољнотрговинске арбитраже наложено друготуженом, да за период од 01.04.1995. године до 01.04.1996. године, тужиоцу накнади штету и да му омогући да у периоду од 5 година користи предметни казино. Како су сви рокови, како из уговора о страном улагању, тако из одлуке Спољнотрговинске арбитраже у којима је било установљено право тужиоца истекли, и како је због необвљања и неприпређивања игара на срећу у том периоду тужилац у судским поступцима остварио право на накнаду штете у виду измакле добити, то је његов захтев за утврђење права да у складу са одлуком Спољнотрговинске арбитраже у још једном року од 5 година, припређује игре на срећу користећи просторије хотела Континентал, те да су то друго и трећетужени дужни да трпе, неоснован.

Испитујући правилност првостепене пресуде, у делу у коме је одлучено у ставу V изреке првостепене пресуде, којим је одбачена тужба у једном делу, Привредни

апелациони суд налази да се основано жалбом тужиоца указује да првостепена пресуда у том делу има недостатака због којих се њена правилност не може испитати.

У односу на захтев тужиоца, којим је тужилац тражио да се утврди да је са продавца, друготуженог, Компаније Интернационал ЦГ за међународну и унутрашњу трговину, угоститељство и ваздушни саобаћај, ДП у реструктурирању из Београда, на купца, трећетуженог, NBGP PROPERTIES ДОО из Београда са правом својине на Хотелу Континентал у Београду прешла и обавеза омогућења да тужилац оствари своје имовинско право утврђено правноснажном одлуком Спољнотрговинске арбитраже, при Привредној комори Југославије број Т-9/95 од 10.04.1996. године, те да су тужени дужни да признају то и да трпе, првостепени суд је закључио да се ради о утврђењу чињенице и да је у том делу тужба недозвољена, позивајући се на одредбу члана 194 Закона о парничном поступку. Дајући разлоге за своју одлуку, првостепени суд је заузео став да се ради о чињеници да ли је обавеза прешла са једног на друго лице, те да је то предмет доказивања јер представља чињеничну грађу, за одлуку о захтеву којим се остварује право, а не само право.

Међутим, Привредни апелациони суд налази да се у конкретном случају не ради о тужби за утврђење чињенице, већ о тужби за утврђење права, да се и од туженог трећег реда, као купца хотела Континентал захтева испуњење обавезе коју је ранији власник хотела Континентал имао према тужиоцу, а која се тиче самог предмета продаје, односно непокретности, тачније хотела Континентал. Из захтева тужиоца следи да тужилац хоће да се утврди да је са правом својине на непокретношћу са друготуженог на трећетуженог прешла и обавеза омогућења тужиоцу да оствари своје имовинско право утврђено правноснажном одлуком Спољнотрговинске арбитраже, а од чињенице да ли је та обавеза прешла, што јесте чињеница, зависи одлука у овом делу захтеву и праву да се и од трећетуженог то захтева.

У поновном поступку, првостепени суд ће имати у виду напред наведено, па ће поновном оценом већ изведених доказа, уз правилну примену правила о терету доказивања и материјалног права, донети нову и правилну одлуку о овом делу тужбеног захтева, као и одлуку о трошковима спора, имајући у виду да они зависе од исхода спора по свим захтевима тужиоца и успеха странака у спору.

Из свих наведених разлога, применом одредби члана 390, члана 394 тачка 4 и члана 391 став 1 Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу II, III и IV изреке.

МН/МГ/БС

**Председник већа-судија
Драгољуб Јанковић, с.р.**

За тачност отправка